

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. G.**
státní příslušností Ruská federace
zastoupen opatrovníkem JUDr. Tomášem Sejkorou, Ph.D.,
advokátem
sídlem Gorazdova 355/5, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016 č. j. OAM-38/ZA-ZA11-ZA15-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 3. 2016 č. j. OAM-38/ZA-ZA11-ZA15-2016 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce JUDr. Tomáši Sejkorovi, Ph.D., advokátovi, sídlem Gorazdova 355/5, 120 00 Praha 2, se přiznává odměna v částce 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřijatelnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení

mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

2. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že hned ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na území žije žalobcův otec, pan V. V. Dále však podle žalobce v rozhodnutí již absentuje jakékoliv posouzení existence rodinných vazeb žalobce na území České republiky, a to dokonce i na místech, kde byla tato skutečnost rozhodná pro posouzení příslušnosti České republiky k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobcovu otci byla právě rozhodnutím žalovaného udělena mezinárodní ochrana na území, a to ve formě doplňkové ochrany. Žalobce odkázal na svoje vyjádření ze dne 28. 1. 2016 a namítl, že se s ním žalovaný nijak nevypořádal. Dále uvedl, že má na území České republiky rodinné vazby, ovládá jazyk na základní komunikativní úrovni a již se zapsal do prezenčního studia jazykové přípravy pro další studium na Vysoké škole ekonomické.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Žalovaný dle svého přesvědčení postupoval v souladu s Dublinským nařízením a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, kterým prokázal svou totožnost, bylo zjištěno, že tento byl dne 18. 1. 2016, kdy podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky, držitelem schengenského víza č. 027813656 vydaného Italskou republikou dne 9. 11. 2015 v Moskvě s platností ode dne 10. 11. 2015 do dne 9. 11. 2016, počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby žalovaný v případě žalobce aplikoval kritérium dané čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný požádal Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Podle čl. 18 Dublinského nařízení je tak Italská republika povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal v České republice. Dále žalovaný vyslovil přesvědčení, že žalobci v Italské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalovaný k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalovaný s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalobce pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Proto soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce je občanem Ruské federace pocházejícím z Krymu a držitelem schengenského víza vydaného Italskou republikou dne 9. 11. 2015 s platností ode dne 10. 11. 2015 do dne 9. 11. 2016, počtem 90 dní pobytu a vícenásobným vstupem. Žalobce dne 18. 1. 2016 podal v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 22. 1. 2016 při pohovoru před žalovaným mimo jiné uvedl, že hlavním důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu právě v České republice, je, že tu žije jeho otec V. V. na základě doplňkové ochrany. Žalobci se líbí Česká republika a Praha. Rusko není demokratická země, chtěl by žít v demokratické zemi nejraději se svým otcem, mít dobré vzdělání, pracovat a být užitečný společnosti. K dotazu, proč si vyřídil právě italské vízum, odpověděl, že obyvatelům Krymu nikdo jiný vízum nedává. Sám to zkoušel. Evropa neuznává anexi Krymu. Zkoušel to na české ambasádě v Moskvě, ti ho poslali na českou ambasádu do Kyjeva, tam samozřejmě nejel. Báť se tam jet s ruským pasem. Báť se, aby ho neodvedli do armády, je v branném věku. K dotazu, zda má nějaký důvod, proč by nemohl požádat o mezinárodní ochranu v Italské republice, odpověděl, že nic takového vážně není. Na otázku, čeho se obává v případě návratu do Ruska, uvedl, že zastává velmi negativní postoj vůči ruské politice. Je to země agresor. Není tam žádná demokracie. V současné době je v takové zemi velmi nebezpečné zastávat jiné názory. Dne 29. 1. 2016 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce ze dne 28. 1. 2016, kde uvedl, že ve smyslu článku 2 písm. g) Dublinského nařízení není považován za rodinného příslušníka svého otce, protože v tomto ohledu lze posoudit příslušnost dle článku 12 Dublinského nařízení. Žalobce však podotkl, že příslušnost nelze posuzovat toliko formálně bez přihlédnutí k dalším rozhodným okolnostem individuálního případu. Podle žalobce primárním zájmem vyjádřeným v Dublinském nařízení je zachovat celistvost rodiny jako elementární jednotky společnosti. Žalobce se dovolával aplikace článku 17 Dublinského nařízení s tím, že na území České republiky pobývá jeho otec, který požívá doplňkové ochrany. Žalovaný by měl dle žalobce přihlédnout k tomu, že ačkoliv je žalobce zletilý, pořád je v nízkém věku blízkém hranici zletilosti. Nepřihlédnout k jeho rodinným vazbám na území pouze z důvodu dosažení zletilosti by bylo nepřiměřené účelu Dublinského nařízení. Doplnil, že jeho otec, kterému zde byla udělena doplňková ochrana, je výdělečně činný jako živnostník a poskytne mu dostatečné zázemí pro jeho život v České republice; v neposlední řadě je třeba přihlédnout i k faktoru sociologickému, konkrétně ke kulturní a jazykové blízkosti České republiky a Ukrajiny. Dodal, že jeho integrace do české společnosti bude mnohem jednodušší a rychlejší než integrace do společnosti italské. Závěrem požádal o zohlednění všech výše popsaných faktorů a přebrání řízení o žádosti na základě aplikace článku 17 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 17. 3. 2016 vydal žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-38/ZA-ZA11-ZA15-2016, jímž žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla označena za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a dále bylo vysloveno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení je Italská republika. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 12 odst. 2 Dublinského nařízení; jelikož žalobce je držitelem platného italského víza, je státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Italská republika. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda v případě Italské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, a uzavřel, že tomu tak není. S ohledem na skutečnost, že Italská republika k žádosti žalovaného uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, žalovaný doplnil, že Italská republika je dle čl. 18 Dublinského nařízení převzít

žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle článku 2 písm. g) Dublinského nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí "rodinným příslušníkem" tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:
 - manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,
 - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
 - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
 - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.
9. Podle článku 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.
10. Podle článku 9 Dublinského nařízení pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.
11. Podle článku 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
12. V článku 17 Dublinského nařízení je stanoveno:

„1. Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18

nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

13. Žalobce ve své žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž soud této žalobní námitce přisvědčil.
14. Jak vyplývá ze správního spisu, na území České republiky se nachází žalobcův otec, jemuž byla rozhodnutím žalovaného udělena doplňková ochrana. V dané věci je nesporné, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka svého otce ve smyslu článku 2 písm. g) Dublinského nařízení, neboť žalobce v době podání žádosti byl již zletilý. Jelikož žalobce byl držitelem italského víza, za běžných okolností by bylo lze dospět k závěru, že je dána příslušnost Italské republiky k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení upozornil žalovaného na skutečnost, že na území České republiky žije jeho otec, který je držitelem doplňkové ochrany, přičemž z tohoto důvodu (jakož i z důvodu, že jeho otec je výdělečně činný jako živnostník a poskytne mu dostatečné zázemí pro život v České republice, potažmo z důvodu, že žalobce je ve věku blízkém hranici zletilosti, a dále z důvodu, že žalobcova integrace do české společnosti bude mnohem jednodušší a rychlejší než integrace do společnosti italské), se výslovně dovolával aplikace článku 17 Dublinského nařízení. Žalovaný se však s touto argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal.
15. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho rozsudek ze dne 28. 3. 2017 č.j. 6 Azs 16/2017-61:
- „V rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, Nejvyšší správní soud tyto závěry upřesnil a konstatoval: '(...) diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně. (...) Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak*

neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit.... Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (...). (srov. bod 34) Nejvyšší správní soud tedy v posledním citovaném rozsudku dospěl k právnímu závěru, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, správní orgán je povinen učinit úvahu, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění.

Tyto závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, 5 Azs 229/2016 - 44, v němž uvedl: '...V tomto kontextu je třeba připomenout, že stěžovatel již při pohovoru ve správním řízení uváděl, že má v ČR přítelkyni. I v daném případě tedy vyvstaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, povinnost nepoužítí uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.'

...

V napadeném rozhodnutí však chybí úvaha o nevyužití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, přičemž jak plyne z výše citované judikatury, za takovýchto skutkových okolností jako v posuzovaném případě má správní orgán tuto úvahu učinit. Tyto závěry neznamenají, že žalovaný má povinnost diskreční ustanovení aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele, a to v případě stěžovatele s ohledem na tvrzený zásah do práva na jeho rodinný život z důvodu, že na území České republiky trvale žije družka a malé dítě stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto kasační námitku důvodnou.“

16. Zdejší soud se s citovanou judikaturou ztotožňuje a nevidí důvodu, proč se od ní v posuzovaném případě odchýlit. V dané věci vyšly najevo skutečnosti, jež měly vést žalovaného k provedení úvahy o tom, zda aplikovat diskreční ustanovení dle článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení – pobyt otce žalobce na území České republiky na základě udělené doplňkové ochrany takovou skutečností bezpochyby je. Žalobce se navíc aplikace článku 17 Dublinského nařízení výslovně dovolával. V takovém případě byl žalovaný povinen se zabývat otázkou, zda aplikovat diskreční oprávnění dle článku 17 odst. 1 Dublinského nařízení. To neznamená, že žalovaný měl automaticky povinnost diskreční ustanovení aplikovat, měl se však otázkou jeho využití či nevyužití zabývat. V napadeném rozhodnutí ovšem taková úvaha abscentuje.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

18. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Ze soudního spisu ovšem nevyplyvá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť žalobce při podání žaloby nebyl právně zastoupen a od soudního poplatku byl osvobozen ze zákona (srov. § 11 odst. 2 písm. i/ zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
19. Ustanovenému opatrovníkovi (advokátovi) se dle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, použitého přiměřeně dle § 64 s.ř.s. a s přihlédnutím k § 7 bodu 2., § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, přiznává odměna za zastupování 500 Kč za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) a paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon ve výši 300 Kč, celkem částka 800 Kč. Ustanovený opatrovník (advokát) pak není plátcem DPH. Odměna opatrovníka žalobce v celkové výši 800 Kč mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně